

Bizden Önce

— irem-dogan · 06 Aralık 2025

Bizden önce,
kalbim, başka diyarlarda,
kendi dilini unutmuştu.

Bir başkasının kelimelerine,
yabancı melodilere,
köklerini ararcasına tutunmuştu.

Kalabalık sokakların,
yalan kahkahaların arasında,
evimi arayan bir ruhtum ben.

Her suskunluğum,
içimdeki boşluğu haykırıyordu—
başkalarına açtığım her kapının,
geçtiğim her eşğin ardında,
yalnızca soğuk, isimsiz duvarlar buldum.

Kimine renkli düşler ekdim,
kimine adlar verdim.
Hiçbir taşa dokunmadan,
nazikçe gezinerek
ardındaki kıvılcımı harlayarak.

Perdelerimin arkasına,
şifa kisvesinde gizlenen zehre
bakmaya cesaret edenler oldu.

Simsiyah duvarlarımı,
üzerine asılı tilki maskelerimi,
çatlaklarımı göstermedim onlara.

Hep ayna oldum—
hep kendi dillerinde
fısıldadım onların ruhlarına.

Zamanla,
çatlaklarımın derinlerinden,
bir ses işittim:
"Gör beni,
Duy beni."

Ben verdikçe,
bir nota daha eksildi
ruhumun kadim ezgisinden.

Onlar aldıkça,
bir duvar daha çektiler,
kendi hakikatlerinin önüne.

Sandım ki...
içimdeki gölgeleri,
bir başkasına ışık olarak söndürürüm.

Sandım ki...
bir başkasının gülümsemesi,
siler bu pas tutmuş siyahı.

Bizden önce.

Nereden bilebilirdim, sevgilim?
Aşk, o çatlaklara rağmen sevilmemiş;
karanlığını da, aydınlığını da
aynı avuçta tutabilmemiş.
Ruhunun ezgisini, bir başkasının sessiz bakışında duyabilmemiş.